

на чешмата съ прѣсна водица ще го пои. Гледаше магаричката си, дето казватъ, като писано яйце. Затова козината ѝ лъщѣше като коприна.

Единъ понедѣлниченъ день дѣдо Илия излѣзе изъ пазара, а магаричката пустна да пасе на полето. На обѣдъ, той прати едно отъ децата да я докара, че му трѣбваше. Но детето се върна безъ магаричката.

— Нѣма я, дѣдо, никжде я нѣма. Обиколихъ навсѣкжде.

— Ха, не думай, дѣдовото, може ли такова нѣщо?

— Не знамъ, нѣма я.

Трепна старческото сърдце отъ нѣкакво лошо предчувствие, взе той тояжка и излѣзе. Не се върна до вечерята. Презъ цѣлото това време очитѣ на децата и на бабичката гледаха презъ прозореца. Но нито магаричката се виждаше, нито дѣдо Илия. Чакъ късно, много късно, старецътъ бутна вратата и влѣзе превитъ отъ мжка.

— Значи, нѣма я? — запита старицата.

— Нѣма я.

— Ами сега?

— Ще видимъ.

Презъ нощта и двамата не мигнаха. На заранята, още въ зори, дѣдо Илия пакъ излѣзе и хвана полето. Току следъ него изчуруликаха въ двора и децата. И тѣ не бѣха спали отъ жалба по магаричката.

— Бабо, нѣма ли я още?

— Нѣма я, баби.

— Какво ще стане сега, бабо?

— Ще видимъ. Дѣдо ви отиде да я търси. Дано Богъ я пази.

Вечерята старецътъ се върна още по-загриженъ. Кжде ли я не търси. Кого ли не пита. Всѣки вдигаше рамене и се гущеше.

— Чудна работа! — мислѣше си дѣдо Илия, — като че въ земята потъна това животно.

Цѣла седмица старецътъ ходи да търси магаричката. Цѣла седмица и той и бабичката му не сложиха троха хлѣбъ въ устата си. Цѣла седмица тжгуваха и внучетата имъ. Че прежалваше ли се така лесно такова добиче!

Една сутринъ баба Мария се бѣше вдигнала много рано и шѣташе изъ двора. Не че имаше, кой знае каква работа, но не ѝ се спѣше. Изведнажъ бабичката чу, че се бутна на портата.

— Кой ли е по това време, — почуди се тя. Отиде и отвори. За голѣма нейна радостъ, предъ нея се изправи магаричката.

— Боже! — извика тя, — и се спуствна да съобщи на дѣдото. Но дѣдо Илия бѣше чулъ радостния ѝ викъ и бѣше скочилъ веднага. Срещнаха се двамата на срѣдъ двора.

— Ела, ела да видишъ, каква скжпа гостенка ни е дошла, — викна баба Мария.

И двамата изтичаха навънъ. Магаричката ги чакаше още на прага.